

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság
Bf.III.108/2022/5.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, 2022. december 7. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

A vesztegetés elfogadása bírósági vagy hatósági eljárásban büntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Veszprémi Törvényszék 2022. szeptember 14. napján kihirdetett 17.B.20/2022/16. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlottat a szabadságvesztés büntetésre és közügyektől eltiltásra egységesen elítélnék tekinti.

I n d o k o l á s

[1] A Veszprémi Törvényszék a 2022. szeptember 14. napján kihirdetett 17.B.20/2022/16. szám alatti ítéletében Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb vesztegetés elfogadása bírósági vagy hatósági eljárásban büntetében (Btk. 296. § (1) bekezdés), ezért 1 év 9 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 2 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte azzal, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, valamint elrendelte a Veszprémi Járásbíróság 16.B.1280/2016/60. számú ítéletében kiszabott 2 év börtön fokozatú szabadságvesztés utólagos végrehajtását.

[2] Az ítélet ellen a vádlott felmentésért, védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

[3] A Győri Fellebbviteli Főügyészség a BF.285/2022/1-I. számú átiratában utalt arra, hogy a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljeskörű. Álláspontja szerint a törvényszék az eljárási szabályokat betartva folytatta le a bizonyítási eljárást. Mérlegelte a vádlott ellentmondásos vallomásaival szemben sértett1 tanúvallomását és az okirati bizonyítékokat, amely alapján nem fogadta el a vádlott védekezését. Álláspontja szerint a fellebbezések a mérlegelést támadják, a másodfokú eljárásban azonban a bizonyítékok felülmérlegelése tilalmazott, eltérő tényállás megállapítására nincs lehetőség. A törvényszék által a vádlott büntetőjogi felelősségére vont következtetést, a bűncselekmény minősítését helyesnek ítélte. Hivatkozott arra, hogy a korrupciós bűncselekmények elterjedtek, komoly tárgyi súlyúak, melyet tükröznie kell az adott büntetésnek is. Álláspontja szerint jelen esetben az irányadó középérték alatti tartamú szabadságvesztés, figyelemmel az ítéletben felsorolt további súlyosító körülményekre is, méltányos. Mindezek alapján a fellebbviteli főügyészség indítványozta, hogy az ítéltábla elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

[4] A védő a fellebbezés indoklásában a fellebbezést más csak a büntetés enyhítésére irányulóan tartotta fenn. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság alapos és részletes bizonyítékértékelést végzett, ennek eredményeként megalapozott tényállást állapított meg, ezért a tényállást és a vádlott bűnösségére levont következtetést eredménnyel a védelem sem tudja támadni. Az enyhítést célzó fellebbezés indokaként hivatkozott arra, hogy a kiszabott

büntetés, figyelemmel a korábbi felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának elrendelésére is, igen súlyos joghátrányt jelent. Érvéle szerint az elsőfokú bíróság a bünteteskiszabási tényezők körében az enyhítő körülményeket csak részben tárta fel és azok nyomatékát nem kellő súllyal vette figyelembe. A bíróság enyhítő körülményként értékelte, hogy a vádlott kiskorú, tartósan beteg gyermek eltartására köteles. Ennek enyhítő hatása azonban hangsúlyosabb tekintve, hogy GYES keretében maga látja el a gondozási feladatokat. Álláspontja szerint nem lehet eltekinteni sértettl kezdeményező szerepétől sem, hiszen az árveréssel kapcsolatban ő hívta fel Terheltl és kért tőle segítséget. További enyhítő körülményként kérte értékelni, hogy Terheltl több licitálásban már részt vett, de korábban egyetlen alkalommal sem merült fel vele kapcsolatban az ítéleti tényállásban írt magatartás gyanúja, mindig jogkövető magatartást tanúsított. A védő hivatkozott arra, hogy vádlott korábban csak egy alkalommal, 2018-ban volt büntetve, - amikor is felfüggesztett szabadságvesztésre ítélték, - jelen bűncselekmény elkövetési ideje pedig 2020. márciusa. Utalt emellett arra is, hogy bár kétségtelenül nem tényállási elem a jogtalan előny tényleges megszerzése, elég ígéretének elfogadása is, ugyanakkor az enyhítés irányába hat, hogy sértettl a cselekménnyel összefüggésben nem károsodott. Végül nem vitatva a főügyészség azon hivatkozását, miszerint a korrupciós bűncselekmények köztudomásúan elterjedtek és jellemzően komoly tárgyi súlyúak, annak az álláspontjának adott hangot, hogy a vádlott adott magatartása e bűncselekmény kategórián belül az enyhébb megítélésűek közé tartozik.

[5] A védő mindezek alapján indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a vádlott büntetését közérdekű munkára vagy pénzbüntetésre enyhítse. Jelezte végül, hogy az elrendelt ítéletben az előzetes fogvatartás beszámítására vonatkozó rendelkezés hiányos, a Veszprémi Járásbíróság nem rendelkezett a 2011. december 14. napjától 2012. március 14. napjáig tartott letartóztatás beszámításáról.

[6] A másodfokú nyilvános ülésen a vádlott védője az írásbeli fellebbezéssel, a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakkal egyezően tartotta meg perbeszédét.

[7] Terheltl vádlott az utolsó szó jogán azt az eljárásban előterjesztett védekezését ismételte meg, miszerint a megállapodás közte és a sértett közt az volt, miszerint ő licit útján megvásárolja az ingatlant, melyet majd sértettl tőle visszavásárol. Amennyiben ezen védekezésének elfogadására és ez alapján felmentésére nem kerül sor, úgy csatlakozva védőjéhez maga is méltányos, szabadságelvonással nem járó büntetés kiszabását kérte.

[8] A fellebbezésekre tekintettel az ítéltábla a törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 590.§ (1), (2) bekezdése értelmében teljeskörűen bírálta felül. A másodfokú bíróság megállapította, hogy a törvényszék az eljárása során abszolút eljárási szabálysértést nem követett el, olyan, - az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására és a cselekmény minősítésére, illetve a büntetés kiszabására kiható, -a vádemelést követően- a bizonyítás törvényességére, az eljárásban résztvevők jogainak gyakorlását sértő vagy korlátozó eljárási szabálysértést sem észlelt, amely az ítélet másodfokú érdemi felülbírálatának akadályát képezhetne volna. Ennek keretében a másodfokú bíróság vizsgálta azt, hogy mennyiben érvényesültek a törvényben biztosított terhelti jogosultságok, megtörténtek-e a jogosultságokra, kötelezettségekre, azok következményeire, az eljárás rendjére vonatkozó kioktatások, ezeknek a másodfokú bíróság számára kontrollálható rögzítése. Figyelemmel volt az ítéltábla a felülbírálat során arra is, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalás

folytonosságára vonatkozó szabályokat betartotta-e. Szembesülhetett-e a védelem folyamatosan azzal, hogy mely bizonyítékok képezik a bizonyítás anyagát, az elsőfokú bíróság biztosította-e az érintettek észrevételezési, indítványtételi jogait is. A felülbírálat keretében a másodfokú bíróságnak vizsgálnia kellett azt is, hogy a nyomozás során törvényesen került-e sor a bizonyítékok beszerzésére, hiszen a törvénysértően beszerzett bizonyítékot a bíróságnak ki kell zárni a bizonyítéki körből, amennyiben ez nem történt meg az elsőfokú bíróság részéről, úgy azt a másodfokú bíróságnak kell megtennie.

[9] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság eljárásában nem észlelt sem abszolút, sem relatív eljárási szabálysértést, eljárása minden szempontból megfelelt a vonatkozó törvényi előírásoknak.

[10] A törvényszék megfelelő kioktatás mellett idézte a vádlottat és a védőt az előkészítő ülésre, melyen szintén minden törvényes kioktatás elhangzott és a jegyzőkönyvben rögzítésre került a vádlott arra adott válaszával együtt. Terhelt1 vádlott nem ismerte be a váddal egyezően bűnösségét, a tárgyaláshoz való jogáról nem mondott le. A tárgyaláson az elsőfokú bíróság, miután a vádlott nem tett érdemi vallomást, ismertette a nyomozás során tett nyilatkozatait, kihallgatta a sértettet, fiát, tanúlt, védői indítványra a vádlott élettársát névlt. Tárgyalás anyagává tette az ingatlanhoz fűződő végrehajtási, árverési iratokat és a telefonlehallgatás anyagát is, mely utóbbi felhasználhatóságával, az abban rögzített beszélgetések hitelességével kapcsolatosan a védelem sem emelt kifogásokat.

[11] A rendelkezésre álló bizonyítékokat az elsőfokú bíróság külön-külön és egymással is összevetette, ütköztette. Terhelt1 vádlott mindvégig tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését, ahogy azonban az elsőfokú bíróság is rámutatott, egymásnak ellentmondó nyilatkozatokat tett. Helyesen mutatott rá a törvényszék, hogy ezen előadások egyike sem egyeztethető sértett1 sértett végig következetes, az egyéb bizonyítékokkal, így a közvetett tanú, tanú1 vallomásával és a rendőri feljegyzésben foglalt, név2 által elmondottakkal. Közvetve a sértett előadását erősítette, vallomásának hitelességét igazolta a telefonlehallgatás során keletkezett iratanyag is. Az egyes vádlotti nyilatkozatokat a nyomozás folyamatában tekintve az látható, hogy a vádlott az általa ismertté vált további bizonyítékok tartalmának megfelelően, ahhoz igazítva módosított korábbi előadásain, melynek igazolására kérte élettársa név1 tanúkénti kihallgatását is. E tanú vallomását elemezve a törvényszék helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a név1 által elmondottak nem támasztják alá, miszerint a sértettet a közigazgatási eljárásban született, számára kedvezőtlen döntés miatti bosszú vezérelte volna a feljelentés és vallomása megtételekor annál is inkább, mert a rendőrségi bejelentést nem is maga, hanem élettársa tette. Terhelt1 vádlott azon védekezése, miszerint sértett1val történt megállapodásnak megfelelően a kérdéses ingatlant liciten ő vásárolja meg, majd azt tőle a sértett1val visszavásárolja, már önmagában megkérdőjelezhető, hiszen nem adott magyarázatot arra, hogy a visszavásárlást miből finanszírozta volna sértett1val, amikor a 2011. évi CXXII.tv. rendelkezéseiből adódóan /központi hitelinformációs rendszer/ kizárható, hogy sértett1, bármely hitelintézettől hitelt tudott volna felvenni.

[12] Mindezek alapján a törvényszék nem tévedett, amikor úgy ítélte meg, hogy Terhelt1 többször módosított, ellentmondó vallomására tényállás nem alapítható, védekezését az egyéb, egymással összhangot mutató bizonyítékok egyértelműen cáfolják.

[13] Ahogy arra a vádlott védője maga is hivatkozott, a bizonyítékok Be-szerű értékelésével, mérlegelésével megállapított tényállás a másodfokú eljárásban eredménnyel nem támadható. A vádlott felmentésére ugyanis csak ettől eltérő, a vádlott védekezésére épülő tényállás alapján kerülhetne sor. A bizonyítékok felülmérlegelésére azonban a másodfokú bíróságnak nincs törvényes lehetősége.

[14] A törvényszék által megállapított tényállás mentes a Be. 592.§-ában írt hibáktól, hiányosságoktól, teljeskörűen felderített, iratellenes megállapításokat, téves ténybeli következtetéseket nem tartalmaz, így a Be. 591.§ (1) bekezdése értelmében alapját képezhette a másodfokú bíróság határozatának is.

[15] Az ítéltábla az ítéletet személyi részében, a vádlott korábbi elítéléseire vonatkozóan egészíti ki csupán azzal, hogy az ott írt elítélést megelőzően a vádlottat a Győri Járásbíróság a 2013. december 16. napján kelt és jogerős B.1352/2011/52.szám alatti ítéletével felbujtóként elkövetett tartozás fedezete elvonásának vétsége és 3 rb felbujtóként elkövetett közokirat-hamisítás büntette miatt 1 év börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 1 év 4 hónapi próbaidőre felfüggesztette.

A Veszprémi Járásbíróság 16.B.1280/2016/60.szám alatti ítéletében szerepel, hogy a vádlott azt megelőzően 3 alkalommal is állt már bíróság előtt, melyek során csalás büntette, közokirat-hamisítás büntette, hitelsértés vétsége miatt jogerősen szintén felfüggesztett szabadságvesztésre ítélték.

[16] A tényállás alapján okszerűen vont következtetést az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére, helyes a bűncselekmény megnevezése, minősítése és az ehhez fűzött jogi indokolás is.

[17] A törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket teljeskörűen feltárta. A törvény a vádlott terhére rótt bűncselekményt 1-5 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni, melyre tekintettel a büntetés kiszabása során irányadó középérték 3 év. Terhelt1 vádlott jelen eljárásban elbírált cselekményét legutóbbi felfüggesztett szabadságvesztésének próbaideje alatt követte el, ebből következően a Btk. 86.§ (1) bekezdés c/ pontja értelmében esetében ismételt felfüggesztett szabadságvesztés alkalmazása szóba sem jöhetett. Az elsőfokú bíróság nem tévedett, amikor a vádlott személyét, a cselekmény konkrét tárgyi súlyát, és az egyéb bünteteskiszabási tényezőket értékelve arra az álláspontra helyezkedett, hogy azok nem adnak alapot enyhítő szakasz alkalmazásával enyhébb büntetési nem, így közérdekű munka, vagy pénzbüntetés kiszabására. A vádlott esetében még a korábbi, - ez utóbbi büntetéseknél súlyosabb - felfüggesztett szabadságvesztések sem érték el céljukat, nem jelentettek a vádlott számára olyan komoly joghátrányt, fenyegetettséget, amely visszatartotta volna az újabb bűncselekmény elkövetésétől. Erre is figyelemmel az elsőfokon kiszabott szabadságvesztés tartama eltúlzottnak egyáltalán nem mondható, több mint egy évvel alatta marad az irányadó középértéknek. Az, hogy a vádlottnak e büntetéssel együtt le kell tölteni a korábbi büntetést is, a jelen ügyben alkalmazott szabadságvesztés tartamának meghatározásakor nem értékelhető szempont, nem mérvado tényező. További, a vádlott mellett szóló körülményt az ítéltábla nem észlelt és az elsőfokú bíróság által figyelembe vett enyhítő körülmények nagyobb súllyal történő értékelését sem látta indokoltak, amely alapot adott volna a szabadságvesztés tartamának mérséklésére, így a másodlagos, enyhítést célzó fellebbezés sem foghatott helyt a másodfokú eljárásban.

[18] Tekintve, hogy az ítélet további rendelkezései is törvényesek, az ítéltábla a törvényszék ítéletét a Be. 605.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta a rendelkező részben írt pontosítással, mivel helyesen a vádlottat valamennyi büntetésre egységesen kell ítélni.

[19] A védő felvetését, mely a korábbi ítéletben az előzetes fogvatartás beszámításának pontatlanságára utalt, az ítéltábla jelen eljárás keretében nem vizsgálhatta, nem volt abban a helyzetben, hogy e kérdésben döntsön, erre a korábbi ítéletet hozó elsőfokú bíróságnál előterjesztett, egyszerűsített felülvizsgálati indítvány alapján indult eljárásban kerülhet sor.

Győr, 2022. december 7.

Dr. Széplaki László sk.
sk.

a tanács elnöke

Dr. Takácsné Dr. Helyes Klára sk. Dr. Élő András

előadó bíró

bíró

Z á r a d é k :

A Győri Ítéltábla fenti végzése és a Veszprémi Törvényszék 2022. szeptember 14. napján kihirdetett 17.B.20/2022/16. számú ítélete 2022. december 7. napján jogerőre emelkedett.

Győr, 2022. december 7.

Dr. Széplaki László sk.
a tanács elnöke